

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 17 marca 2023 r.

Pozycja 47

POSTANOWIENIE z dnia 24 stycznia 2023 r. Sygn. akt Ts 3/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Mariusz Muszyński,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej Z.S. o zbadanie zgodności:

- 1) art. 84 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, ze zm.) „w zakresie, w jakim nakłada na starostę obowiązek cofnięcia diagnoście uprawnienia do wykonywania badań technicznych bez uwzględnienia okoliczności podmiotowych i przedmiotowych”, z art. 65 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) art. 84 ust. 3 pkt 2 ustawy – Prawo o ruchu drogowym z art. 65 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 oraz art. 2 Konstytucji,
- 3) art. 84 ust. 3 pkt 1 i 2 w związku z art. 84 ust. 4 ustawy – Prawo o ruchu drogowym „w zakresie, w jakim dopuszcza do jednoczesnego zastosowania wobec tej samej osoby fizycznej, w związku z tym samym zdarzeniem faktycznym, środka karnego w postaci zakazu wykonywania zawodu diagnosty oraz cofnięcie uprawnień diagnosty w postępowaniu administracyjnym”, z art. 65 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 oraz art. 2 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 3 stycznia 2022 r. (data nadania), Z.S. (dalej: skarżący) – reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru – wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego:

1.1. Skarżący posiadał uprawnienia diagnosty samochodowego.

1.2. Wyrokiem z 23 czerwca 2014 r. (sygn. akt [...]) Sąd Rejonowy w G.:
– uznał skarżącego winnym popełnienia czynu z art. 271 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, ze zm.), polegającego na poświadczeniu nie-

prawdy o sprawności samochodu, podczas gdy nie przeprowadził takiego badania, i wymierzył skarżącemu karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności (punkt I sentencji);

– zawiesił warunkowo wykonanie kary orzeczonej w punkcie I na okres dwóch lat próby (punkt II sentencji);

– wymierzył skarżącemu karę grzywny w wysokości czterdziestu stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 20 zł (punkt III sentencji);

– orzekł wobec skarżącego środek karny w postaci zakazu wykonywania czynności wynikających z uprawnień diagnosty na okres jednego roku (punkt IV sentencji);

– zasądził od skarżącego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w łącznej wysokości 340 zł (punkt V sentencji).

Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z 19 grudnia 2014 r. (sygn. akt [...]), na skutek apelacji skarżącego i jego obrońcy, utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

1.3. Decyzją z 6 lipca 2015 r. (znak: [...]) Starosta W. (dalej: organ):

– cofnął uprawnienia skarżącego do wykonywania badań technicznych pojazdów nr [...] (punkt 1);

– unieważnił wydane uprawnienie nr [...] (punkt 2).

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że wyrok skazujący skarżącego obligował organ do cofnięcia uprawnień skarżącemu, stosownie do art. 84 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, ze zm.; dalej: p.r.d.).

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w P. (dalej: organ odwoławczy) decyzją z 25 stycznia 2016 r. (znak: [...]) utrzymało w mocy decyzję organu w części dotyczącej cofnięcia uprawnienia oraz uchyliło decyzję organu w części dotyczącej unieważnienia wydanych uprawnień i w tym zakresie umorzyło postępowanie przed organem.

Wyrokiem z 28 lutego 2018 r. (sygn. akt [...]) Wojewódzki Sąd Administracyjny w P. oddalił skargę skarżącego na decyzję organu odwoławczego.

Skarga kasacyjna na powyższe orzeczenie została oddalona w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 lipca 2021 r. (sygn. akt [...]).

W ocenie sądów administracyjnych obu instancji wobec skarżącego prawidłowo zastosowano art. 84 ust. 3 pkt 2 p.r.d., albowiem wiążący dla organu był wyrok skazujący skarżącemu za poświadczenie nieprawdy odnośnie do stanu technicznego samochodu, mimo nieprzeprowadzenia badania technicznego.

2. Zdaniem skarżącego zaskarżone przepisy p.r.d. – przez to, że wprowadzają wyłącznie jeden typ sankcji administracyjnej, jaką jest cofnięcie uprawnień do wykonywania badań technicznych, a sankcja nakładana jest „automatycznie” bez względu na okoliczności podmiotowe i przedmiotowe – naruszają art. 65 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 oraz art. 2 Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymogom.

2. W niniejszej sprawie zakwestionowano konstytucyjność art. 84 ust. 3 pkt 2 oraz art. 84 ust. 3 pkt 1 i 2 w związku z art. 84 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2021 r. poz. 450, ze zm.).

Zaskarżone przepisy w dacie wydania przez organ decyzji o cofnięciu uprawnienia skarżącemu miały następujące brzmienie:

„3. Starosta cofa diagnoście uprawnienie do wykonywania badań technicznych, jeżeli w wyniku przeprowadzonej kontroli, o której mowa w art. 83 ust. 6, stwierdzono:

1) przeprowadzenie przez diagnostę badania technicznego niezgodnie z określonym zakresem i sposobem wykonania;

2) wydanie przez diagnostę zaświadczenia albo dokonanie wpisu do dowodu rejestracyjnego pojazdu niezgodnie ze stanem faktycznym lub przepisami.

4. W przypadku cofnięcia diagnoście uprawnienia do wykonywania badań technicznych, ponowne uprawnienie nie może być wydane wcześniej niż po upływie 5 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu stała się ostateczna”.

3. Trybunał stwierdza, że analizowana skarga konstytucyjna spełnia przesłanki warunkujące przekazanie jej do rozpoznania merytorycznego, gdyż:

– została sporządzona w imieniu skarżącego przez adwokata (art. 44 ust. 1 u.o.t.p.TK);
– skarżący dochował terminu, o którym mowa w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, albowiem odpis wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 lipca 2021 r. (sygn. akt [...]) wraz z uzasadnieniem został doręczony pełnomocnikowi skarżącego 1 października 2021 r., a skarga została wniesiona do Trybunału w poniedziałek 3 stycznia 2022 r. (reguła z art. 115 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny, Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm., w związku z art. 165 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, Dz. U. z 2021 r. poz. 1805, ze zm. w związku z art. 36 u.o.t.p.TK);

– skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną (art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK), ponieważ wskazane wyżej orzeczenie jest niezaskarżalne w trybie zwykłych środków odwoławczych;

– określono przedmiot kontroli (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK);

– wskazano, które konstytucyjne prawa i wolności oraz w jaki sposób – zdaniem skarżącego – zostały naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK);

– przedstawiono uzasadnienie sformułowanych zarzutów (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK);

– skarga nie jest obarczona nieusuwalnymi brakami formalnymi, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK;

– sformułowane w skardze zarzuty nie są oczywiście bezzasadne w rozumieniu art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

W związku z powyższym – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK – postanowiono jak w sentencji.